

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

7 september (vervolg)

Het zijn zo van die kleine dingen, die je tegenkomt en indruk op je maken. Net als het steeds weer horen van de elk half uur slaande kerkklokken in de dorpen waar je doorheen wandelt. Momenteel wandel ik in een wolk, het regent niet echt maar het blijft vochtig. Ik vraag me af of ik mijn cape om zal doen? Iets later denk ik dat ik fout ga, maar net als ik de GPS wil raadplegen, haalt een Parissienne me in en zij verzekert me dat ik goed zit. Even verder houdt ze haar pas in en ik wandel even later weer alleen. Iets verder bij een picknickplaats, trek ik toch maar mijn poncho aan. De Parissienne komt weer langs, maar een paar honderd meter verder zie ik haar in het gras zitten. Ze heeft honger en wil graag pauzeren. Ik geef haar een stuk chocolade, want ze heeft niets bij zich. Daarna wandel ik weer door.

In een restaurant bij Decazeville drink ik koffie en zie dat er internet is. Ik krijg een bericht binnen dat de persoon die voor reisbegeleider Theo in zou vallen, helaas niet kan. Dus ga ik naar alternatieven zoeken. Er zijn twee mogelijkheden, maar beide betekenen dat er voorlopig geen Santiago-reis meer in zit. Maar er is nog tijd en ik kan er dus over nadenken.

Daarna stap ik weer verder en kom in een plaats met een kleine gîte. Ik drink een kopje koffie en besluit toch nog verder te gaan. In Livinhac-le-Haut heb ik nog geen besluit genomen, maar

Australië woont. Verder zijn er nage-noeg allemaal bekenden die ik de afgelopen dagen onderweg of al ergens in een gîte getroffen heb.

Van Conny krijg ik een berichtje binnen dat zij eventueel voor Theo kan invallen en met de groep naar León kan. Dus voorlopig weer een zorg minder. Een nieuw programma TTWandelreizen voor volgend jaar begint al weer vorm te krijgen in mijn hoofd en zal weldra ook een invulling krijgen. Zo zie je dat tijdens het wandelen zelf de puzzelstukjes uit het dagelijks leven haast vanzelf in elkaar vallen.

De rugzak mag hier niet op de kamers en moet in een speciale ruimte blijven. Dit allemaal om de verspreiding van bedwantsen tegen te gaan.

8 september

Uit Livinhac-le-HAUT vertrekken, laat je niet in de luren leggen door

stop uiteindelijk toch maar in dezelfde gîte waar ik vijf jaar terug ook geslapen heb. Hier tref ik ook weer de Française, die vanaf Zwitserland is komen wandelen en Corienne heet. Verder deel ik samen met Els een fles rode wijn. Zij is een Nederlandse, die in Canberra,

het woordje HAUT, want de plaats ligt echt aan de Lot, wordt dus een lange klim uit het dal. De waardering 'licht' in de ANWB-gids moet echt iets zwaarder worden ingeschat.

Bij de kerk van Montredon is een ruimte met de mogelijkheid om water te

koken voor thee en kun je een stukje cake nemen. Natuurlijk wordt een kleine donatie erg op prijs gesteld. Ik weet het in ieder geval te waarderen en met heet water kan ik ook koffie maken en ik ben niet de enige. Weer op route volgen hoofdzakelijk dalende paden in allerlei soorten en vormen. Een rustige asfaltweg, een smal pad tussen muurtjes, heggen of door een stukje bos. Het is hier erg afwisselend.

Voor Saint-Felix is een gîte La Grange waar het mogelijk is om te rusten. De ligstoelen nodigen me uit voor een langere stop en ik maak er dan ook gretig gebruik van. Ik ga eerst even liggen in een luie stoel en bestel dan het Green Menu. Dat begint met een groot bord vol groene salade, HELP, ik ga ook nog gezond eten!! Daarna een omelet en een yoghurt, die ik wegspoel met een ¼ lt rode wijn. Terwijl ik nog na lig te genieten, denk ik: wat is het leven van een pelgrim toch mooi. De zon schijnt vandaag weer volop.

Er is ook een Duitse groep van ca. 18 personen uit München, zij wandelen deze Camino verspreid over een aantal jaren. Het is wel even druk voor de beheerders, maar ze kunnen het goed af, zo te zien.

Ik ga weer op pad en maak op de weg naar Figeac nog even een ligstop, maar verder gaan dan Figeac zit er voor vandaag niet in. Achteraf gezien

had ik deze plaats niet moeten aandoen. Het is hier lang niet zo gezellig als in de voorgaande overnachting-plaatsen. Het enige dat mij hier wel bekoort is de mooi verlichte kerk Notre Dame du Puy.

De Pelgrimsherberg gaat pas om 16.00 uur open en ik heb geen zin om daarop te wachten. Ik boek een hotelkamer, een luxe 2 persoonskamer alleen voor mezelf. Denk er nog over om iemand een bed aan te bieden, maar laat die gedachte toch maar weer varen. Een mooie gelegenheid om ge-

woon een poos rustig te kunnen werken. Maar ik ben moe en doe eerst nog even een dut. Vlak voor middernacht staan er weer een aantal uitgewerkte verslagen klaar voor verzenden.

Morgen weer een lange dag van ruim 30 kilometer voor de boeg. Net voor ik afsluit zie ik op de website dat de Pelgrimsherberg, waar ik onlangs heb gereserveerd, zijn deuren op 24 september sluit. Hoe kan dat nou, terwijl ik pas op de 28ste september daar aan kom.

Maar eens kijken hoe we dat kunnen oplossen. Ik zit wel 1 dag voor op het schema, maar of ik ook 4 dagen in kan halen betwijfel ik.

9 september

Vandaag rustig aan gedaan met opstaan. Na de arbeid van gisteravond, lekker kunnen slapen. Om 09.00 uur doe ik nog even een grande café en dan begint de klus. Ruim 30 km voor de boeg en +++ in de ANWB-gids voorspellen niet veel goeds.

De klim naar het kruis hoog boven de stad verloopt redelijk goed. Daarna volgt de klim naar de Aiguille de

Cingle, een monument van natuursteen. Het is een van de vier obeliskken uit de 13e eeuw, die ooit de grenzen van de voormalige abdij van Figeac aangaven. Daarna wandel je op hoogte, zonder grote verschillen in hoogte, over een rustige asfaltwegje. Het dorp Faycelles bereik ik om 11.30 uur. Dan is het ook meteen tijd voor een drankje en een stop. Een derde deel van de afstand voor vandaag zit erop.

Terwijl ik even zit te rusten, denk ik aan o.a. dat Figeac het eindpunt was voor

het stel Sabille en Alexander met hun baby Celeste; zouden ze het gehaald hebben? Ook vraag ik me af hoe het met Jean-Jacques zal gaan, nu alleen op pad zonder dochter Sophie. En Jarrod en Elissa, met hun blog zijn ze niet verder gekomen dan dag 5. Geen internet of misschien toch gestopt?

Op het terras is het lekker zitten, maar ik moet verder. Het is een prachtig plaatsje waar ik doorheen wandel en ik maak nog een paar foto's in de kerk. Als ik me omdraai, krijg ik het gevoel dat er iemand naar me staat te kijken. Dat klopt deels, want boven bij het klokkentouw staan twee poppen, die

naar beneden de kerk in kijken. Bij de uitgang staat ook nog een klein St. Jacobsfiguur, niet groter dan ca. 25 cm. Je zou het zo in je zak steken.

Maar nu moet ik toch echt weer verder. Ben echter amper 3 km verder of een restaurant met zwembad nodigt me uit om even pas op de plaats te maken. Een frisse duik lijkt me wel wat. Hier staat eveneens het Menu du Jour-gereed, 'klaar' om gebruikt te worden. Helaas is het zwembad gesloten, maar het terras is heerlijk overdekt en het lijkt me geen ongeschikte plaats voor een stop. Als ik aankom, wandelt Els net verder. Deze stop is een uitstekende beslissing, ik geniet van een goede maaltijd incl. wijn, kaas en ijs voor 12 euro. Wat wil je nog meer.

Ik verneem dat ook het probleem met mijn postpakket in St Jean Pied de Port is opgelost, zo zie je maar, dat alle problemen hier in Frankrijk smelten als sneeuw in de zon. Met dank aan Huberta van de Gîte L'Esprite.

Ik zie in deze streek regelmatig ronde bouwwerkjes, waarschijnlijk werden deze vroeger gebruikt om te schuilen of om iets op te slaan bij het bouwland. In een van de gebouwtjes staat een tafel met stoelen en in een opening in de zijwand hangt een witte rozenkrans.

Vandaag is het warm en zonnig, maar gelukkig loop ik regelmatig in de schaduw van bomen langs de weg. Ook struiken en erfafscheidingen geven

beschutting tegen de zon. Het is echt genieten, prachtige paadjes en de zwaarte in het boekje van de ANWB zou hier wel een + minder mogen.

In Gréalou drink ik een kop thee bij een gîte. Hier blijven Els en ook de Fransman Michael met zijn Spaans uiterlijk, die ik vanaf Conques regelmatig tref, vannacht slapen.

Tegen 18.30 uur wandel ik bij een gîte binnen, ze hebben nog een plaats op een 3 persoonskamer, maar de andere twee plaatsen zijn niet bezet. Dat is dus prima voor elkaar. Als ik na een frisse douche weer naar beneden loop, zie ik dat ook Corriene hier heeft aangeklopt voor overnachting. Ik krijg druiven aangeboden van een mooie, jonge vrouw die Isabelle heet. Zij is opnieuw bezig een deel van de tocht te lopen. Drie jaar geleden is ze tot

Figeac gekomen. Zij moet haar tijd zorgvuldig plannen vanwege de zorg voor haar twee kinderen.

10 september

Vanmorgen loop ik nog even langs het postkantoor om wat te verzenden. Hoe lichter hoe beter, is het motto hier in de heuvels.

Daarna klim ik weer omhoog vanuit het dal. Het gaat lekker en zonder dat ik het eigenlijk merk heb ik alweer een heel stuk afgelegd. Op dit moment is het nog niet warm, maar dat zal niet lang meer duren. Ik besluit om nog maar even door te wandelen. Op een gegeven moment kom ik bij een wasplaats en terwijl ik een foto maak zie ik op een richtingsbord dat ik een halve kilometer van de route ben afgeweken. Dus toch ergens verkeerd gewandeld. Vanaf hier is het nog maar 2,7 km naar Limogne.

Ik wil toch even het gewicht van mijn

rugzak kwijt. Ga even op de grond liggen en doe voor het gemak ook even de schoenen uit. Ruim een uur later word ik weer wakker, ben even helemaal weg geweest. Ondanks dat ik afgelopen nacht een kamer helemaal voor mezelf

had, werd ik vanochtend rond 6 uur al wakker gemaakt door een groep die veel drukte maakte.

Ik trek mijn wandelschoenen aan en als vast patroon loop ik nog eens na of ik geen dingen vergeet voordat ik verder wandel naar Limogne.

Het is nu wel erg warm en ik besluit iets te gaan drinken. Het menu staat me hier ook wel aan, dus ook maar wat eten. Op die manier ontwijk ik ook de grootste hitte van de dag.

Op het moment dat ik wil afrekenen, is mijn portemonnee nergens te vinden. Ik kijk alle vakken van mijn rugzak na en ook in mijn kledingzakken is ie niet te vinden. Kan me ook niet voorstellen dat ik in de vorige gîte Le Pelgrim iets vergeten ben. Groot probleem, wat nu? Dan komt Isabelle aanwandelen en ik vraag haar of ze naar de gîte wil bellen om te vragen of daar mijn portemonnee is blijven liggen. Isabelle biedt ook meteen aan om mijn rekening te betalen, maar daar is het natuurlijk niet mee opgelost. Op het moment dat de rekening wordt gebracht, kijk ik nog even helemaal onder in mijn rugzak en zie daar warempel mijn beurs liggen. Gelukkig kan ik nu mijn rekening zelf betalen en ik bedank Isabelle voor haar spontane steun.

Ze vertelt dat ze vanochtend eerst nog naar de Mis is geweest in Carjarc. Maar door de hitte van nu wordt Limogne vandaag haar eindpunt. Even komt de gedachte in mij op om ook te blijven, maar het is nog te vroeg op de dag om te stoppen.

Na 28 kilometer wandelen, kom ik daarna moe in Varaire aan. Ik herken direct de uitstekende gîte waar ik vijf

jaar geleden met de groep heb overnacht. Om 18.30 uur haal ik in de kerk een stempel in mijn Credencial del Peregrino, zoals de stempelkaart officieel heet. In alle kerken waar je hier komt valt de beeltenis van Jeanne d'Arc op, maar ook die van Jean-Gabriel Perboyre, een Franse missionaris die in China werd vermoord.

In de gîte trekt nog iets mijn aandacht het is een klein boekje in het Nederlands "Levend Water" Het is het Evangelie naar Johannes. Is dit toeval? Ik lees een groot gedeelte door, het zijn toch veel bekende stukken voor mij uit de bijbel.

Morgen staat Cahors op het programma, 32 kilometer. Ik hoop dat het niet al te warm wordt, anders zal ik waarschijnlijk eerder stoppen.

In de gîte tref ik de Franse jongeman Alexis, hij komt uit de omgeving van Le Puy en wij ontmoeten elkaar als slaapje vier nachten terug.

11 september

Gisteravond heb ik toch maar besloten om mee te gaan eten. Het was niet zo'n grote groep, we waren met ons achten. Waaronder een Nederlands stel, dat bezig is met het bewandelen van de GR 36. Verder een Frans echtpaar, dat ook bezig is op de Chemin du Santiago, plus een stel met dochter die hier in de omgeving aan het wandelen zijn. Ik kreeg van het drietal een soort perenjenever aangeboden, een goed afzakkertje voor het slapen gaan. Vanmorgen ontmoet ik ze allemaal weer aan het ontbijt.

Omstreeks 9 uur begin ik aan mijn tocht. Ik volg een lange, vlakke Ro-

meinse weg die me goed op weg helpt. In de routebeschrijving staan winkeltjes vermeld, maar die liggen allemaal een eind van de route af. Zodoende mis ik mijn thermoskan met warme koffie en ik heb ook geen brood meegenomen voor onderweg.

Dat worden dus 22 km van overleven, want dan staat pas een buvette aangegeven ergens bij een voetbalkantine. Maar helaas, hier is het 'hors saison'. Onderweg passeer ik twee behoorlijke groepen wandelaars, maar die blijken toch iets anders in elkaar te steken dan ikzelf. Terwijl ik normaal gesproken in zulke omstandigheden mijn hele hebben en houden met anderen zou delen, blijken deze mensen niets voor anderen over te hebben, ook al weten ze dat je 32 km zonder voedsel voor de boeg hebt en er onderweg helemaal niets te krijgen is. Er zit niets anders op dan gewoon doorgaan. Plotseling schiet me te binnen dat ik nog ergens een stukje chocolade in mijn rugzak moet hebben. Dat dan maar als reserve rantsoen aanspreken. Gelukkig heb ik vanochtend mijn waterzak geheel gevuld en is het ook niet zo warm, de zon laat zich vandaag niet zien.

Een blauw vlindertje, dat ik al een paar keer heb willen fotograferen, strijkt neer op het slangetje van mijn waterzak. Maar het lukt me niet om de blauwe kleur op de foto te krijgen.

Om 3 uur bereik ik Cahors, de 33 km heb ik binnen 6 uur achter mij gelaten. Bij de brug staat een huisje waar alle pelgrims verwelkomd worden met een drankje. Ik ben totaal op. De 3 dames, die ik onderweg regelmatig heb ge-

troffen, vertellen mij dat ze nog 5 km verder gaan, want daar is een gîte met zwembad. Dat lijkt me ook wel wat, maar ik heb echt de puf niet meer om verder te gaan. Buiten dat mijn pijp helemaal leeg is, heb ik een probleem met mijn schoenen, waarvan de hak vernieuwd moet worden. Dat zal vandaag echter niet lukken want het is zondag. Hopelijk vind ik morgenvroeg wel een schoenmaker. En hopelijk gaat deze extra rustdag mij niet opbreken, want er komen nog meer van die lange etappes.

De kamer die ik in de gîte krijg is groot en Spartaans ingericht, maar wel met eigen wasbak, toilet en zelfs een bidet. Ik denk dat het een oud hospitaal is. Er is internet, dus maar gelijk voor twee nachten geboekt.

12 september

Voor de stad Cahors zelf hoef je het niet te doen. Alhoewel het een oude stad is, zie je toch nergens restauratie werkzaamheden, terwijl het er allemaal erg vervallen uit ziet.

Zelf ben ik toe aan een rustdag, want vandaag merk ik duidelijk dat de ontspanning totaal uit het hele lijf is verdwenen.

Vandaag begint als een echte baaldag. Als eerste is er bij het ontbijt alleen abrikozenjam, net de smaak waarvan ik niet houd. Een vraag of er misschien ook andere jam is, wordt resoluut afgewezen. Dan de stad in op zoek naar een schoenmaker. Had je gedacht. Behalve op zondag zijn ze hier ook op maandag gesloten. Ik ga even op een terras zitten en bestel een grande koffie met een croissant, ik probeer mijn hoofd leeg te maken. Schrijf een kaart, die ik al lang wilde schrijven. Dan pak ik mijn rugzak weer in en ga op pad. Ik heb geen zin om nog een dag en een nacht in deze grijze stad te blijven. En och, die schoe-

nen komen later wel, ik zal toch zeker wel ergens in een plaatsje komen met een schoenmaker voordat de zolen helemaal zijn verdwenen.

Ik verlaat de stad via de mooie Pont Valentré, een prachtige brug, die stamt uit 1308. De brug heeft 8 bogen en 3 torens. Volgens de geschiedenis is het de best bewaard gebleven versterkte brug uit de middeleeuwen. Een legende vertelt dat deze bouwmeester een pact met de duivel gesloten had. Volgens de overlevering verkocht de architect van de brug zijn ziel aan de duivel om de bouw van de brug te voorspoedige, maar hij probeerde met een list van deze afspraak af te komen. Als repesaille brak de duivel elke nacht af wat er de dag ervoor aan de toren was toegevoegd. Tijdens de restauratie van de brug in 1879, plaatste de architect Paul Gout een beeldje van de duivel bovenop een van de torens als verwijzing naar deze legende.

Na een klim vanuit het dal bereik ik de plaats Mathieux. Hier breekt de zon door op het moment dat ik langs de gîte wandel, die de dames gisteren hebben aangeraden. Ik neem een bakje koffie, want ik wil het voortaan toch rustiger aan doen. Het zwembad lonkt en er blijkt zelfs internet in de gîte te zijn. Er blijkt nog plaats te zijn en ik bedenk me geen moment. Een dag rust zal me zeker goed doen. Morgen zal ik er een langere dag van maken, maar ik lig toch nog 2 of 3 dagen voor op mijn schema, want voor Cahors had ik eigenlijk 2 dagen uitgetrokken.

*vrije bewerking door Ad van Asten
naar een weblogverslag van
-Theo Tromp- (wordt vervolgd)*

